

Chicago v Celju. Dober muzikal. Zelo dober!

Jaz jazza

Oznaka glasbene zvrsti ni edini pomen besedice jazz. Med drugim pomeni polet (glej si ga no), zalet, hrup, živahnost in tudi spolni odnos. Če pa besedici na koncu dodamo y, se prikažeta še divji in uživaški. Poosebljena ekstaza torej, ki je temeljni genski zapis znamenite/odlične gledališke forme 20. stoletja. Kar je bila včasih opereta, je danes muzikal. Tehnično zelo zahtevna, motivno pa do banalnosti poenostavljena gledališka zvrst, pomeni vrhunec nekega obdobja in njej pripadajoče estetike. Estetike, ki je mesto končno našla tudi v domači profesionalni gledališki produkciji. Očitno so se v Slovenskem ljudskem

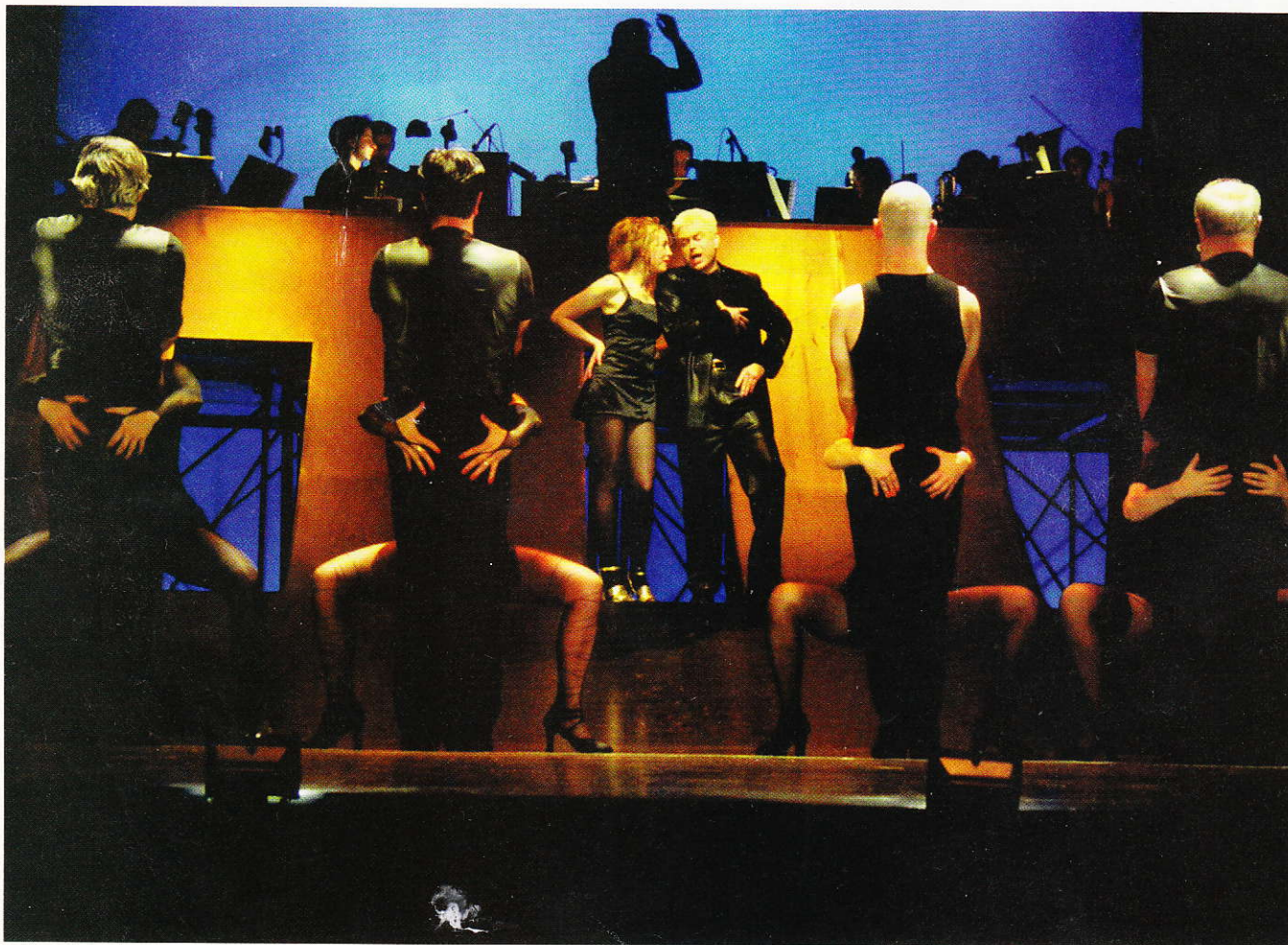
gledališču Celje prvi zavedeli, da, četudi se skrajno odmikajo od temeljnega po-

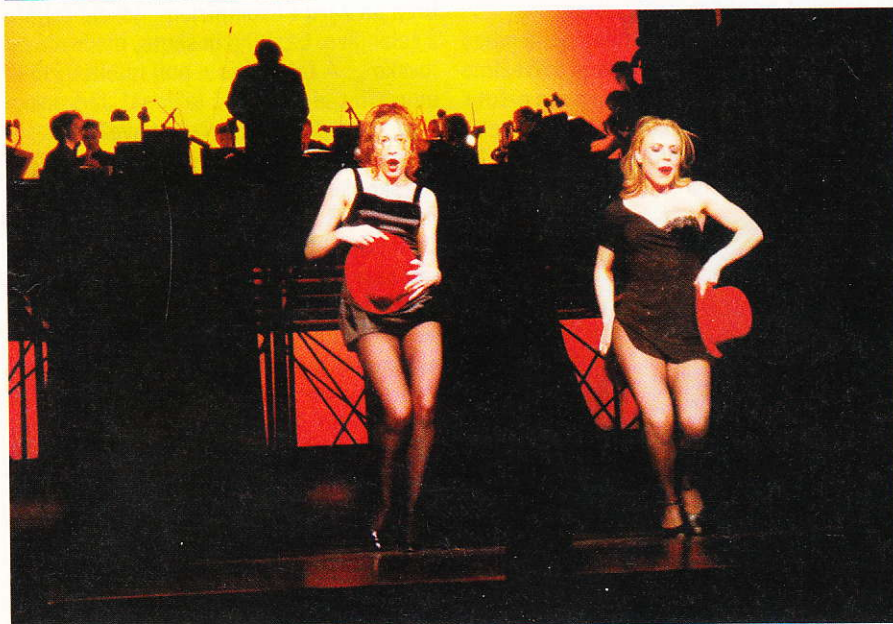
V celjski interpretaciji Chicaga, ki mu v tradiciji glasbene drame pripada eno na-

Zgodba o mafijem Chicagu je tako načrtno banalna in podtalno aktualna hkrati, da bolj ne more biti.

slanstva gledališča, dramskemu ne zapirajo vrat. Če gledališče raziskuje in je beseda njegov glavni element, jo muzikal postavlja šele na tretje mesto. Še več. Tam je samo zato, da prvi dve, ples in glasbo, potiska v ospredje. Junak je zato najprej pevec, nato plesalec in šele na koncu igralec.

juglednejših mest, igralci igrajo ples, igrajo petje in igrajo igranje. V zgodbi, ki jo nosijo Manca Ogorevc, Barbara Vidovič in Bojan Umek, je torej vse za-igrano in zato le še bolj za-res. Svet v muzikalu ni problemski, je primarno komedijski in uživaško estetski. Logično torej, da orkester z živo glasbo na odru nad igralci za-

vzema osrednje mesto in je dirigent Žare Prinčič tisti, ki daje ritem in barvo celotni uprizoritvi. Tudi koreografinja Mojca Horvat ima velika pooblastila, saj nadgrajuje glavne značajske črte junakov in večkrat posega v področje režije. Tako se režija Diega de Bree posveča »zgolj« usklajevanju vseh komponent, spretnemu izogibanju pretirano dramskega ter sinhroniziranju hitrih in natančnih prehodov. Koliko ima pri vsem tem katarza? Toliko, kolikor je v popu akademizma, torej nič. A s tem, sploh če je produkcija dobra, ni nič narobe. Tudi zgodba Freda Ebba in Boba Fosseta o mafijskem Chicagu, ki je tako načrtno banalna in podtalno aktualna hkrati, da bolj ne more biti. Pokaže na-

mreč, da so današnje mafijske metode in mentaliteta popolnoma enake kot tiste iz 20-ih let prejšnjega stoletja (hja, pa naj še kdo reče, da gre svet naprej!). Tako aplavz pomeni slavljenje sprenevedanja in dvojne morale ter potrjevanje spervertiranosti vrednot.

A le toliko, da ti da vedeti, da je vse to le igra. Da je vse jazz. Hitrega in nepredvidljivega ritma, v katerem sinkope skačejo kot ponorele. To lahko pomeni samo naslednje: ko si najmanj svoj, se najbolj čutiš, se najbolj poznaš. Manj ko te je, močnejši si. Torej, še enkrat: svet je jaz(z).

Andrej Jaklič

Foto D. Švarc